

đoản khúc ...

hạt cát dưới bước chân trần...

Cư sĩ Liên Hoa

*Em đẹp quá, màu thiên nhiên ảo hoá
từng vạch tim hằn vết khoảng mông lung
theo cơn gió, vũ điệu em say múa
đổ trong tâm, rừng lá bay dạt xa*

*có phải hương, khi trời không nắng rọi
lan hoang vu theo một kiếp làm người
mưa hay nắng, cũng là ngày tươi sáng
khi lòng trong, mây nhẹ, gót thông dong*

*bên cuộc đời, muôn sao trời vẫn đủ
quên tấm lòng ghen ghen dấu tuổi thơ
em sẽ thấy không gian như nhỏ hẹp
phương trời cao, mây vẫn thở bao đời...*

Gió thổi làm những chiếc lá lay động, làm nhánh cây, cành cây bâng khuâng, làm rừng xanh, đồi hiu xao xuyến. Con chim đang ngủ trong tổ giật mình thức giấc, buông tiếng hát líu lo, tung cánh vội bay ra khỏi nơi yên nghỉ. Cánh mây ngập ngừng trên cao, bay lững thững theo chiều gió. Những hương thơm của thiên nhiên say ngủ vội xoè hết từng mảnh tâm, chia sẻ đến muôn loài.

Ồ chỉ một cơn gió thoảng sao cả bầu trời xao động, sao chiếc áo tung rộng theo gió, sao tâm người xô bồ, vội bỏ đi đâu..

Những hạt cát cũng đồng hành theo tiếng gọi, cũng réo rắc lời ca, cũng vút cao lên tổ chắt đan thành những sợi tơ trời, dưới những phong ba. Âm thanh của gió, của cát, của hàng triệu triệu hạt cát, của gió rít, vi vút, gió ngã nghiêng của cuộc sống... theo suốt mỗi đời người.

Trong không gian bao la, gió đã bao lần thổi đến, Trong căn phòng đơn sơ, hoang liêu, gió cũng nháy đập, kêu gào, gỏ nhịp của từng cửa. Trong cái thân còm cõi, mộc mạc, gió vẫn len lỏi vào tim, rung lên những âm thanh kỳ diệu, êm ái, làm mạch máu cuồng loang. Trong cái tâm thanh tịnh, gió vẫn không ngừng mời gọi, lang thang, chen lấn, dù tâm bất động, nhìn những diễn biến của gió, như người khán giả yêu đời, yêu tâm, yêu vạn vật...

Có tám ngọn gió là chất liệu nuôi dưỡng con người trong giả tạm, hiện hữu. Có những phản ngôn đi tìm thực tại trong tám ngọn gió để hình thành

nên nhân cách con người- *con người sống thực, trực tâm, hiện sinh trong từng giây phút, trên bước chân trần, nở hoa, kết nhụy.*

Có những thời gian đã đi xa quá, bay cao trong khoảng mông lung của đất trời, nằm hư không, nằm vọng tưởng như những chất tổ làm thành nhu liệu sống của bản thân, nhưng gió, cũng chính gió đã thổi qua, để là những mảnh vỡ, những hạt thủy tinh, rơi rụng xuống đời, làm thành những hạt cát.

Hạt cát của thời gian, hạt cát của tâm tưởng, hạt cát nhỏ nhoi chứa đựng cả bầu trời, vũ trụ. Hạt cát thành hình nên phương trời, kiêu sa trong cách gọi, vụng về trong bất hạnh, lủi thủi trong nhỏ nhoi, vươn mình, to lớn trong trực nhận, mở rộng cả không gian, cho ánh sáng chan hoà vào bóng tối, cho chân tâm có mặt....

*có phải gió bay, làm ai cay mắt
hay hương thơm từng lớp đổ mưa sa
ngàn cánh mơ, sa rụng buổi hôm nào
trong tiếng gọi, vang lời lời êm nhỏ*

*dòng pháp nhũ, vẫn dài nuôi tâm trẻ
nụ hoa xưa vẫn nở giữa sơn hà
trời và đất vẫn mang tâm tư tưởng
ngọn nến hồng thấp giữa bóng đêm về*

*ta giật mình, khi ngàn sao thở nhẹ
nghe trong đời, từng vạt nắng bay xa
giữa đêm vỡ, khi đèn khêu ngọn bất
một trời tâm vẫn êm dịu thưở nào....*

Cát là những hạt vi trần, là dấu nhỏ nhoi, là những nổ tung của hiện hữu, là bước đời phải đi qua. Bản thân, nội tại của hạt cát là những số tâm, gồm đủ năm uẩn: mắt tai mũi lưỡi thân ý ... cát nhỏ nhoi dung chứa tất cả các pháp.

*Có phải tâm em là vũ trụ
muôn ngàn dung chứa cả trời mây
Trăng sao, đại địa, bao cõi giới
sinh diệt, khởi nguồn mỗi giọt không*

Ai mà không vướng cát trên cuộc đời, ai không bị cát làm ran rát bàn chân, làm rêm đau từng bước. Cát là phù thủy của cuộc sống, là ma quái thương yêu.. nhưng cũng là chất liệu nội kết quan trọng cho con người, làm cho con người từng bước thức tỉnh.

Những mộng tưởng làm người say, các thành công làm người bay bay trong giấc mộng, những giàu sang làm hân hoan, kiêu vọng; tuổi trẻ thanh xuân chối bỏ sự hình thành, tiến triển; sức khoẻ dồi dào nào biết đến sanh già bệnh chết.

Chỉ khi cát làm rộn ràng bước chân, chỉ khi cát bám vào tóc, chỉ khi cát làm cay mắt, chỉ khi cát nằm vào trong đáy tâm... có những cơn đau giật mình, thôi thúc, có những thức tỉnh chợt soi, có những nhận thức bừng tỉnh

và cơn đau là phù du đưa ta đi về đến đích của cuộc sống, sống hiện sinh, sống trực diện..

Đã bao ngày qua, ai không là người chối bỏ cát, chối bỏ niềm đau, chối bỏ thực tại... để chạy rong ruổi theo cuộc đời, dưới mọi danh xưng, dưới mọi hình thức, mọi phương trời cố hữu như muốn sang đoạt cuộc nhân sinh, tìm những bung xung giả tạm xoa dịu, mong làm biến hoá bức thành của ngã. Ta có thể đạt được bản tâm nào đó, có thể chạy trốn những hạt cát thân yêu trong đời, có thể tạm quên một khoảng trời đẹp, hay ngủ say trong mê muội vong thân.

Chối bỏ hạt cát, lãng quên nội kết, tìm quên niềm đau... ta sẽ được gì, ta có gì trong cuộc sống vô thường. Một chút yên lành cũng là mộng mị, một vài an ổn cũng là niềm đau, một xé tâm bùng vỡ không thôi vẫn là thoang thoang bước chân đi tìm....Mất dấu chân dính cát, ta tìm ta nơi đâu? Có phải từ cát thấy ta, từ ta nhìn ra cát, từ những vẩn đục của tâm, thành hình nên bầu trời quang đãng.. Đám mây rời xa cuối trời, biệt dấu... còn lại là không gian bao la...

Theo dấu chân đức Phật, chợt lắng nghe lời của tâm: "*Con hãy là hải đảo của chính con..*". Hình ảnh của Bồ tát Quán thế Âm chợt có mặt khi những mộng lung của tâm vẫn hỏi, khi niềm đau dâng lên, những bản khoán thúc giục.....

*"Trong gương soi tỏ bao phiền não
hỷ lộ hình, rõ sắc không
quay về sống với tâm Bát nhã
cam lộ dịu ngọt tưới mê tâm **

- Nam mô thanh tịnh bình thủy dương liễu, Quán Âm Như Lai, cam lộ sái tâm nguyện..

Hình ảnh của Ngài đẹp quá, một bức tranh đơn sơ, mộc mạc, nhưng dung chứa sức sống của một trời đại nguyện. Người con Phật, những người đi tìm hạt cát dưới bước chân là những người đi theo Ngài, sống với Ngài như tiếng gọi thân thương của vùng tâm thanh tịnh, có mặt, hăng hửu, bất sanh bất diệt mà bao đời đã vô tình chạy rong ruổi, quên lãng, xa vời. Ngài có mặt trong thực tại, không phải trên tầng mây, không phải ngoài không gian xa vời vợi, không phải ẩn hiện mơ màng, nhưng Ngài là đây, trong tâm bừng tỉnh cơn mê.

Nước của bình thanh tịnh đến từ tâm, được hành dương liễu đem nước trong, thanh lương, vung rải. tưới tắm để tâm lắng dịu, cho đời xoá bất hạnh, chuyển hoá khổ đau. Phải quán chiếu lại lòng mình, đem chiếc bình tâm rửa sạch, lãng đi vọng niệm, để bao nhiêu nội kết trở thành chất đẽ hồ, cam lộ cho tâm, cho cuộc đời.

Đó không phải là bước nhảy chập chùng xa vời, không phải rong ruổi chạy bắt, không là hoang liêu cho tâm trong huyền ảo, mơ màng...nhưng là sống thực, trực diện, với cái tâm của bồ đề.

Bắt trẻ đồng xanh với những bước chân nô nức, tiếng cười giòn giã, với cánh diều bay cao, với lòng trong sáng, mắt hồn nhiên, nụ cười hoá Phật, thấy lại mình như đứa bé thơ trong vạt tâm tình....

Bồ tát là tâm bồ đề, con người hãy mang tâm bồ đề này cho tâm, cho cuộc đời, biến nội kết thành chất liệu thương yêu, giải thoát..

Bao năm qua, ta đi, ta tìm, ta bay nhảy...qua biết bao nhiêu là từng cây số, qua biết bao nhiêu là chạy theo đuổi các vọng tưởng, ta tưởng là ta đầy đủ trong tri thức, trong kiến thức, trong học vấn, giàu sang, danh vọng..ta cứ tưởng là ta là tất cả, là niềm đau nỗi khổ của người này hay người khác, nhưng ta lại quên tâm bồ đề của và chính ta...

Một vị Thầy đã nói với tôi rằng: "*Thân tôi từng đau đớn, cơ thể tôi từng rã rời do tuổi đời, thời gian chông chất. Tâm tôi thường bị ru ngủ trong bất hạnh, vì chúng tiếp xúc với cảnh đời, bởi vì....nhiều lý do, mờ pháp. Tôi đã dùng xoa bóp, thuốc thang cho thân, cho cơ thể để cho dịu cơn đau sinh vật lý. Tôi đã từng bay đi mọi phương hướng, từng dùng mọi điều kiện, mọi giới thiệu, mọi phương pháp để làm xoa dịu tâm.. Nhưng lại vô vọng và càng tăng thêm đau khổ, bế tắc, suy nhược, chán nản..*

Với giáo lý của đạo Phật thật là phương thuốc kỳ diệu, nên khi quán chiếu lại, nhìn lại, thấy rõ, trực diện.. Mọi chạy trốn đều không có kết quả, chỉ để lại nghiệp và chất chông thêm lực của nghiệp..

Tôi quay về với tôi, và thấy rằng... chỉ có nước từ bi và trí tuệ của tự tâm mới rửa sạch khổ đau, chỉ có tâm bồ đề mới chuyển hoá được nghiệp, dòng sanh tử bất hạnh và tôi đã áp dụng. Tôi đã chuyển phương pháp, không phải ở nơi đâu, mà trong căn phòng gián dị, xô bồ đồ đạc, bữa bái sách vở chứa kiến thức ... và trong cái tâm chân chất này, dùng đôi tay của mình xoa dịu những chỗ đau bằng niềm thương yêu, bảo bọc, chia sẻ, không cần gấp gáp, vội vàng, mạnh bạo... vì những khổ đau, bất hạnh này không đến từ bên ngoài, mà tự trong tâm.

Cho nên, phải được dùng bằng cái tâm thực sự của lòng thương, của từ bi, tình thức, tâm bồ đề và kết quả là thân khoẻ, tâm an, trí mở...Thật là đơn giản, thật là kỳ diệu, mà bấy lâu nay, hiểu mà không biết, học mà đi tìm ngoài, đi xa muôn trùng vạn dặm... và nghĩ là mình cao thượng, biết nhiều, cao sang, quý phái, nhưng đã lầm rồi.."

Đạo Phật rất đơn giản, ngay bây giờ và ở nơi đây. Đừng cầu kỳ để biến đạo Phật là ở một nơi chốn nào đó, dù là thành thị, núi cao, biển dài, sông rộng, vì như thế là làm hoang phí tâm lực, suy yếu nguồn tâm, chia trí chia tâm, chia cách cuộc đời thực. Đừng ham hố đi tìm Phật ở khắp mọi nơi, chạy trốn thực tại, cho là bởi, vì và do đó mà mình mang nhiều năng lượng tâm linh.... trong khi, thực ra Tuệ giác sẽ có mặt khi dừng lại. Hãy đem tâm trở về thân, hãy trở về với chính mình như lời của Ngài Đại Thế Chí trong kinh Lăng Nghiêm:

"Phật thương nhớ con như người mẹ thương nhớ con và nếu con cũng thương nhớ Phật, thì mới dung thông.."

(Thập phương Như lai mãn niệm chúng sanh như mẫu ức tử, nhược tử đào thế, tuy ức hà vi. Tử nhược ức mẫu, như mẫu ức thời, mẫu tử lịch sinh, bất tương vi viễn. Nhược chúng sanh tâm ức Phật niệm Phật, hiện tiền đương lai, tất định kiến Phật...)

Chúng ta không nhớ Phật của chính mình, không nhớ đến sự gần kề, nơi đây, mà chỉ vọng thân, vọng ngoại, thì thân sẽ không khoẻ, tâm sẽ không an.. Chúng ta có thể sẽ đạt nhiều sự hiểu biết bao la, có thêm những tri kiến, những bồi đắp cho cuộc đời, nhưng trái lại, đó cũng là con đường làm cho ta lại quên từ bi, trí tuệ và tâm bồ đề đem nguyện lớn cho chính mình, phải không?

Hãy ôm ấp hạt cát, hãy chia sẻ với hạt cát, hãy thương yêu hạt cát đang làm chúng ta khó chịu dưới chân. Những sỏi tẩm của hạt cát dù vậy cũng chứa đủ cả pháp giới, cả năm uẩn, cả tham sân si... nếu không mang tâm bồ đề, tâm từ bi trí tuệ để chia sẻ, vượt lại mảnh tâm, có phải vô hình chúng ta đang đóng góp vào những mê vọng của tâm, bóp nát tâm trong vọng tưởng đảo điên, bay nhảy....

Khi đang viết đây, thì vừa được tin tượng Phật Ngọc Hoà Bình cho Thế giới về tới Chùa Việt Nam, dù là còn đang trong thùng bảo vệ tránh mọi hư hại, nhưng lòng tôi chợt dâng lên niềm vui khôn tả. Những giá trị tâm linh như đánh thức, sóng biển Hải Triều Âm lại thêm một lần xoá bỏ bóng tối vô minh, những oan khiên quả báo của bao đời như chợt mở rộng theo bước đi, tẩm lòng của những người con Phật.

- Cầu xin cho tâm người mở rộng, hướng đến nhau trong tinh thần chia sẻ, thương yêu.

- Cầu xin cho hận thù vắng mặt, tình yêu thương như trăm hoa nở rộ, nhân lên trên cuộc đời nhiều khổ đau, bất hạnh này.

- Cầu xin cho Hoà bình có mặt để đời bớt nỗi khổ niềm đau, tránh bao sự mất mát sanh mạng, tài nguyên thiên nhiên.

- Cầu xin mọi người hãy trở về với chính mình để đem những chất liệu thương yêu cho cuộc đời, xã hội..

Với một tấm lòng chân chất, dù là học hạnh đều thiếu kém, lời văn tiếng nói thô kệch, ý tưởng quê mùa, rỗng....nhưng vì là người con Phật được dạy rằng "*Những gì có được cần phải chia sẻ với cuộc đời, đi với một tấm lòng dung dị, chất phác và tâm bồ đề*". Nghĩ đến lời đó làm kim chỉ nam để bước đi, nên với lời văn vụng về này, ghi lại những gì được góp nhặt từ trong tâm vừa mở... xin được kính chia sẻ đến mọi người- *dù là có được đồng ý hay không*, cũng kính mong nhận nơi đây như niềm vui, lòng hoan hỷ và ý muốn chia sẻ như một tấm lòng kính dâng đến.

Thành kính cảm ơn và chia sẻ..

Ngày tượng Phật Ngọc cho Hoà Bình Thế Giới
vừa về tới Chùa Việt Nam.

Viết xong lúc 6:03 pm .

Ngày 17.03.2010

(mùng 2 tháng 2 Canh Dần)

*Trích trong Thi kệ "12 Lời Nguyện Bồ tát Quán thế Âm" do Cư sĩ Liên Hoa viết...

